

Det är Prada säger hon. Kappan alltså. Hon ser att han lägger märke till den när han kommer emot henne. Jag såg dig på långt håll säger han, ditt hår är mörkt igen. Hade nästan glömt hur du såg ut i mörkt, men det klär dig. "Tack, ibland vill man bara smälta in, blondiner får så mycket märklig uppmärksamhet. Det är inget för mig längre. Du vet, en del av oss mognar sent". "Haha, ja så är det kanske svarar han", kom så går vi någonstans, vad vill du ha, kaffe? "Ja, gärna, vi kan gå in på Rival.

Hon går några steg bakom, tänker att han är precis lika fin som hon minns honom. Det var så länge sen nu. Ett helt liv. Hur kunde det gå så fort, alla åren med småbarn, hämta, lämna, handla, laga mat, bada o natta. En evighet sen men också igår. O så allt däremellan. Hus och lägenheter o renovera kök o badrum o semester på stranden med saft o bullar o jobb o vänner som kommit o gått.

"Jag köper kaffe säger han o håller upp dörren in till caféet, du kan väl ta ett bord så länge" "Visst, absolut. Köp en bulle till mig, kardemumma om de har, annars får kanel duga".

Hon ser ut över lokalen, den är halvfull, mest unga människor med stora jackor o mössor på sig inomhus, inget konstigt med det, det är bara så det är nuförtiden. Och förresten, mössa inomhus när håret inte är nytvättat kan för den delen hända henne också.

Hon hittar ett bord vid fönstret ut mot torget och hinner bara precis sätta sig ner han kommer med två kaffe, en mazarin och en bulle. "De hade kardemumma" säger han o ställer ner kopparna på bordet. "Jag ska bara hämta lite mjölk, till mig alltså, jag kommer ihåg att du vill ha ditt kaffe svart".

O du med socker o mjölk tänker hon o ser det lilla runda bordet framför sig med perkolator o morgontidningen uppslagen o ägg o randig pyjamas. Med bebis i magen smakade kaffet inte alls gott längre, nio månader utan kaffe, hur kunde det ens vara möjligt. Men bebisen kom och kaffet i koppen som vanligt igen.

"Det känns lite märkligt säger han och tittar ut genom fönstret" är ju inte precis van vid att du vill prata. Men det känns bra också, jag lyssnar gärna"

Var ska hon börja? Det är så mycket hon vill o måste berätta om, allt som fastnat i henne alla åren, dagarna, veckorna o månaderna som bara gick o gick. Så skäms hon också över allt hon vill prata om men inte kunnat. Alla männen o minnena o sveken o allt ont i hjärtat o hjärnan o inget som inte gör ont. Allt, precis allt gör ont. I henne. Men han då? Världens bästa som hon gjort så illa. Inte en gång, inte två utan tusen.

"Jag har känt mig som världens sämsta människa. Jag ville träffa dig, se dig i ögonen och be dig om förlåtelse. Jag önskar så att jag kunnat säga det till dig tidigare, men jag har inte kunnat eller jag tror, jag har inte ens klarat att tänka tanken. Jag har varit

så ledsen bara. För din skull, o min skull o allt jag gjorde mot dig. Jag kan inte förklara det bättre än så...”

Du måste förlåta dig själv sa terapeuten. Lilla B, solbränd o rynkig o vacker o klok. Förstå och förlåta. Sen kan du gå vidare, tänka framåt och ta ett steg i taget. Glöm inte hur lång tid det tagit för dig att ta dig hit, men du kom. Det var det viktigaste. Livet är inte slut. Det kommer bara bli bättre. O det blev det. Livet som hade gjort så ont ibland var plötsligt bara BRA.

”Jag förlåter dig. Det var så länge sen. Jag drömde om dig ibland, hur jag ville att du skulle varit eller hur vi kunde haft det ihop. Jag var också ledsen. Kommer ihåg hur jag kunde vakna på natten o se på dig. Din rygg. Så fin, o solbränd ibland. Men för mig blev den bortvända ryggen en symbol för allt jag mådde dåligt av i vår relation. Vänd ifrån mig o jag hade för länge sedan slutat hoppas. Det var bara så det var. Hur konstigt det än känns idag så mådde jag inte dåligt alla dagar. Du gav mig något också. Jag hade aldrig varit den människa jag är idag, utan dig”. Säger han o tittar på henne med tårar i ögonen.

Detta jävla gråtande, hela tiden tårar som runnit, genom livet o småbarnsåren o storbarnsåren o kärleken, varför gör den så ont. Varför kan den inte bara vara lugn o ro fredagsmys, o vin o middag på lördag med fina kläder o film i soffan.

”Tack säger hon. Jag kommer alltid stå i skuld till dig, men det får vara så. Du gav mig allt, jag är bara så jävla ledsen över att jag inte kunde ta emot det.”

”Vill du mer kaffe frågar han”, o jag finns här, du är viktig för mig, glöm inte det.”

Nej tack, mitt tåg går om en timme, måste åka snart men följ med ut så ska jag visa dig Söders vackraste plats. Den ligger alldeles i närheten.”

”Visst, gärna, kom så går vi.” ”Det är bara uppför backen där borta, kom så ska jag visa dig.”

Aha, du menar Skinnarviksberget, tänk jag har aldrig varit där, men det är väl en plats som är vackrast på våren så jag hinner ju gå dit fler gånger, det är bara april nu.”

Så går de uppför backen, in genom grinden o fram till klippan med den magiska vyn över Stockholm, tinnar o torn o vatten o alldeles ljus himmel. Och händerna i fickan i den dyra kappan, hon vill inte han ska se att de darrar.

” Detta är väl alldeles för romantiskt för dig säger han o skrattar”

”Kanske säger hon, om jag varit 30 men jag är dubbelt så gammal nu o förresten jag glömde säga det förut, men just i år är det precis 25 år sedan jag gifte mig.” ”Jag kommer ihåg det säger han, den dagen. Du var alldeles uppe i det blå”.